Svaku našu brigu prebacimo na Oca

Vi znate da se naša duhovnost oslanja na jednu tačku iz koje je sve proizašlo. To je vera u Božju ljubav, svest da nismo sami, da nismo siročad, jer imamo Oca koji nas voli.

Tu veru možemo primeniti kada nas zabrine i uznemiri neka misao. Ponekad su to strahovi za budućnost, zabrinutost za zdravlje, uzbuna zbog moguće opasnosti, briga za rodbinu, strah zbog određenog posla, nesigurnost kako se ponašati, strah od negativnih vesti, strahovi raznih vrsta… Upravo u tim trenucima neizvesnosti Gospod želi da mi verujemo u Njegovu ljubav i traži od nas čin poverenja. Želi da te bolne okolnosti iskoristimo da Mu pokažemo da verujemo u Njegovu ljubav. A to znači: verovati da nam je On Otac i da misli na nas. Prebaciti na Njega svaku našu brigu, položiti ih na Njega.

U Svetom Pismu piše: „Sve svoje brige bacite na Njega, jer se on brine za vas.“ (1 Pet 5, 7). Bog je Otac i želi sreću svojoj deci. Zato On preuzima na sebe sve njihove terete. Još više, Bog je ljubav i želi da i njegova deca budu ljubav. Sve te brige, teskobe i strahovi blokiraju našu dušu, zatvaraju je u samu sebe i smetaju da se ona otvori Bogu u vršenju njegove volje, i bližnjemu, poistovećujući se sa njim i voleći ga kako bi trebalo.

U prvim vremenima Pokreta, kada je Duh Sveti svojom pedagogijom počeo da nas uči prve korake na putu ljubavi, „prebacivanje svake brige na Oca“ bio je svakodnevni čin. Ponavljale smo ga i više puta na dan. Iako smo bile hrišćanke, trebalo je da izađemo iz čisto ljudskog načina života, kako bismo ušli u život natprirodni, božanski. Počinjale smo da volimo.

A brige su smetnja ljubavi. Zato je Duh Sveti hteo da nas nauči kako ih odstraniti. To je i učinio. Sećam se da smo govorile da kao što u rukama ne može da se drži žeravica, već je treba odmah stresti, da nas ne opeče, tako istom brzinom treba prebaciti na Oca svaku brigu. I ne sećam se da smo ijednom položile neku brigu u Očevo srce, a da se On nije pobrinuo za nju.

Predragi, nije uvek lako verovati i verovati u Božju ljubav. Ali treba da se trudimo da to činimo u svim situacijama, pa i u najsloženijima. Tako ćemo svedočiti neprestanim Božjim zahvatima. On neće nas ostaviti, već će se brinuti za nas.

Znam da se mnogi od nas nalaze u teškoj situaciji. Ovu misao upućujem posebno njima, ali i svima, jer sa koliko različitih situacija moramo da se suočimo u životu! I koliko je potrebno da neko Drugi misli na nas!

Prebacimo svaku brigu na Njega. Tako ćemo biti slobodni da volimo druge. Trčaćemo putem ljubavi. A znamo da ljubav vodi ka svetosti.

Kjara Lubik

(Telefonska konferencija, Molens, 26.mart 1987.)